

Arrest

nr. 169 171 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. D'HAENES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 mei 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 7 juli 2015, met kennisgeving op 17 juli 2015, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2015 werd ingediend door :

S., K. (R.R.(...))

Geboren te Gulmi op 30.07.1977

S., M. (R.R. (...))

Geboren op 08.02.1980 te Gulmi

Nationaliteit: Népal

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 27.10.2010 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven illegaal in België sinds 04.07.2012, datum waarop hun aanvraag 9ter ongegrond werd afgesloten.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en bijna 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De advocaat van betrokkenen benadrukt herhaaldelijk in zijn verzoekschrift dat de asielpcedure van betrokkenen 31 maanden geduurd zou hebben. Deze bewering is foutief, zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich sinds 04.07.2012 bewust genesteld hebben in illegaal verblijf. Bovendien werd hen op 24.12.2010 en 22.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Voorts beweert de advocaat dat van zijn cliënten niet verwacht kan worden om zich elders opnieuw te vestigen omdat zij hetzij op een officiële manier hetzij op een onofficiële maar gedoogde manier in België hebben verbleven. Betrokkenen hebben echter op 21.12.2010 en 22.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend waarin hen geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevonden. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen

zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoekers halen aan dat zij hun land ontvluchtten omdat zij bedreigd werden door maoïstische rebellen, en dat verzoekers een guesthouse hadden naast een bedrijf dat vrachtwagens verhuurde, waardoor zij onder druk werden gezet om te betalen omdat ze geld hadden. Zij voegen een aantal krantenartikels toe waaruit zou moeten blijken dat zij hebben moeten vluchten omwille van de druk van de rebellen. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van hun asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2,1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Betrokkenen roepen als buitengewone omstandigheid het feit in dat zij hier in België over een eigen huis beschikken. Ter staving hiervan leggen ze een kopie voor van de verkoopsakte d.d. 30.06.2011. Echter, we stellen vast dat op het moment van de aankoop betrokkenen zich in precair verblijf bevonden. Hun asielaanvraag was reeds afgesloten op datum van 27.10.2010, ze waren echter nog in het bezit van een attest van immatriculatie op basis van hun aanvraag 9ter. Het is de eigen keuze van betrokkenen geweest om toch over te gaan tot de aankoop van een eigen woonst terwijl ze wisten dat hun verblijf precair was en dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen kunnen zich dus niet op dit element beroepen als buitengewone omstandigheid daar zij hiervoor zelf verantwoordelijk zijn. Tenslotte stellen we vast dat betrokkenen niet in hun eigen woonst wonen. Volgens de woonstcontrole van deze 9bis wonen betrokkenen te Elsene terwijl hun appartement gelegen is aan de (...).

Betrokkenen halen verder aan dat ze geen enkele binding of relatie meer onderhouden met hun land van herkomst en dat het hen onmogelijk is zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden gelet op hun lange afwezigheid. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 jaar (voor mevrouw) en 32 jaar (voor mijnheer) jaar in Népal en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze van betrokkenen is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit de verklaringen afgelegd door beide betrokkenen in het kader van hun asielaanvraag, dat hun beide minderjarige kinderen zich nog steeds in Népal bevinden en onder de hoede werden geplaatst van de broer van mevrouw S.. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. M.b.t. de aangehaalde administratieve moeilijkheden, betrokkenen verduidelijken deze bewering niet verder waardoor deze niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen een blanco strafregister hebben dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat verzoekers hier reeds gewerkt zouden hebben, dat zij zeer geliefd zouden zijn door hun omgeving, dat ze hier veel familie en kennissen zouden hebben, dat ze de Nederlandse taal voldoende zouden beheersen, dat ze een goede verstandhouding zouden hebben met hun burens en dat ze hun attesten maatschappelijke oriëntatie voorleggen, verschillende arbeidscontracten, verschillende loonfiches, verschillende individuele fiches en individuele rekeningen en een aankoopakte van een appartement) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 7 juli 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is hoofdens de eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij respectievelijk de tweede en derde bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing luidt:

"De heer:

*Naam, voornaam: S., K.
geboortedatum: 30.07.1977
geboorteplaats: Gulmi
nationaliteit: Népal*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.11.2012, aan betrokkene betekend op 22.05.2015."

De derde bestreden beslissing luidt:

"Mevrouw,

*Naam, voornaam: S., M.
geboortedatum: 08.02.1980
geboorteplaats: Gulmi
nationaliteit: Népal*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.11.2012, aan betrokkene betekend op 22.05.2015.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In een eerste grief betogen zij:

“Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden op 26.05.2015 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie van minister Turtelboom en de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

De instructie van 19 juli 2009: welke waarde hebben deze criteria?

Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

☐ *Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er 'buitengewone omstandigheden' moeten zijn, buiten werking zou stellen).*

☐ *Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).*

☐ *Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.*

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”¹

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.2

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"³

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: "De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er wordt enerzijds gedweept met de discretionaire bevoegdheid in de zin dat de eerdere richtlijnen die niet vernietigd worden niet dienen gevolgd te worden omwille van de discretionaire bevoegdheid en anderzijds gesteld dat men de discretionaire bevoegdheid niet kan toepassen omwille van de vernietiging van de instructie.

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoekers niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoekers voldoen immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dit maakt een flagrante schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel!"

2.3. De Raad kan enkel vaststellen dat dit betoog, dat erop gericht is de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen niet dienstig is.

Er wordt gewezen op het volgende:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen bij gebreke aan het bestaan van buitengewone omstandigheden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij eerst over te gaan tot het ontvankelijkheidsonderzoek alvorens de elementen die de gegrondheid bepalen te mogen onderzoeken. De verwerende partij mag al dus niet de bepalingen voorzien in de instructie van 19 juli 2009, instructie die is vernietigd, toepassen.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen

criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoekers kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het (gehele) betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Waar de verzoekende partijen menen dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van deze beginselen niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partijen er zich niet op kunnen beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag'. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden door het niet toepassen van de instructie nu de verwerende partij redelijkerwijze de wet die primeert op een instructie, die overigens vernietigd is, dient toe te passen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Met deze grief maken de verzoekende partijen derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Noch de schending van artikel 9bis kan worden vastgesteld, noch de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4. In een tweede grief stellen verzoekers:

"2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p.

385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

10

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Nepal om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hun leven zou er in gevaar zijn. Zeker gezien de precare veiligheidssituatie die er nu heerst na de aardbevingen dd. 25.04.2015. en dd. 12.05.2015

Bovendien hebben verzoekers hun leven opgebouwd in België. Het is bijgevolg onmogelijk voor verzoekers om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Er worden tot op heden verblijfstitels toegekend omwille van langdurig legaal verblijf.

Dat het gelijkheidsbeginsel dan ook gerespecteerd dient te worden.

Dat bovendien de bestreden beslissing vernietigd dient te worden, aangezien verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle elementen in het administratief dossier van verzoekers. Tevens dient men ook met het geheel van elementen rekening te houden.

Verwerende partij maakt zelf melding van het feit dat verzoeker gedurende lange periode in het bezit zijn geweest van een AI. Dat verwerende partij weet heeft van het feit dat verzoeker zich in een precare gezondheidstoestand bevindt.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat men hier rekening mee heeft gehouden.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Nergens in artikel 9bis Vw. Staat nergens te lezen dat medische elementen niet behandeld worden in het kader van een aanvraag op basis van art 9bis.

Integendeel zelfs! Kruispunt-Migratie.be vermeldt het volgende:

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- ☐ Lopende asielprocedure
- ☐ Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- ☐ Administratieve onmogelijkheid
- ☐ Medische elementen
- ☐ Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden!!

Dat verwerende partij dan ook geen wettelijk kader heeft om deze elementen te weren uit de beslissing!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat niet louter de medische redenen van belang zijn, maar ook het langdurig legaal verblijf van verzoeker, ten gevolge van deze medische problemen.

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om met dit alles geen rekening te houden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing!

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de medische situatie van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!"

2.5. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. Met verwijzing naar hetgeen onder punt 2.3. is gesteld zijn buitengewone omstandigheden voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet deze omstandigheden die het een aanvrager bijzonder moeilijk maken de aanvraag in te dienen in het buitenland. Vastgesteld wordt dat verzoekers hun grieven van hun aanvraag herhalen:

-verwijzing naar de veiligheidssituatie in Nepal

-opgebouwd leven in België (met krantenartikelen) en gebrek aan banden met herkomstland door hun lang verblijf al hier, met deels legaal verblijf en opgebouwde integratie (taalkennis, familie en kennissen, nooit in aanraking met politie, goede verstandhouding met burens).

-eigen huis in België.

In de aanvraag voeren zij geen medische elementen aan.

De bestreden beslissing heeft hier evenwel mee rekening gehouden. De bestreden beslissing verwijst naar de procedure van de afgewezen asielaanvraag die, zoals de verwerende partij stelt een eerste maal is afgesloten bij arrest 50043 van 27 oktober 2010 van de Raad. Nadien werd er nog tweemaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend, procedures die geen tijdelijk verblijf verlenen. Bovendien merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht meldt dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode gekoppeld is aan aanvragen die worden afgewezen ipso facto aan verzoekers geen recht op verblijf geven. Overigens weze opgemerkt dat zelfs een legaal verblijf van drie jaar ipso facto geen recht tot verblijf creëert en dat de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en geen recht zoals verzoekers schijnen te suggereren. De bestreden beslissing preciseert verder dat verzoekers zich bewust in illegaal verblijf genesteld hebben sedert 4 juli 2012 en geen gevolg hebben gegeven aan eerdere bevelen. Met betrekking tot de veiligheidssituatie van het herkomstland merkt de bestreden beslissing dat verzoekers geen bewijzen voorleggen dat hun vrees voor hun leven kan staven, dat verzoekers geen nieuwe elementen toevoegen aan dat wat zij kenbaar maakten tijdens hun asielaanvraag. Ook deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Elementen die de integratie betreffen zijn, zoals de bestreden beslissing stelt elementen die dienen beoordeeld te worden in de gegrondheidsfase. Voorts merkt de verwerende partij terecht op dat het huis is aangekocht toen verzoekers hier illegaal verbleven en dat zij er niet wonen, motief dat niet wordt weerlegd in het middel. Hiervoor kan verwezen worden naar punt 2.3.

Een verwijzing naar het standpunt Kruispuntbank kan overigens niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat de medische elementen betreft stellen verzoekers terecht dat de bestreden beslissing hierover zwijgt. Evenwel hebben verzoekers in hun aanvraag geen medische elementen aangehaald zodat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten met hun medische elementen geen rekening te houden in de eerste bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers drie aanvragen gegrond op artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, die evenwel zijn afgewezen. De medische problematiek werd al behandeld en de laatste aanvraag werd afgesloten op 19 november 2012. Sedertdien zijn geen nieuwe medische stukken overgemaakt ook niet bij de aanvraag die het voorwerp is van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekers tonen niet aan met welke elementen van hun aanvraag geen rekening is gehouden.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Vastgesteld wordt dat de eerste bestreden beslissing de grieven in de aanvraag beantwoordt.

Noch de formele noch de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet is geschonden

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.5. Waar verzoekers stellen dat:

“3. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 27.10.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven illegaal in België sinds 04.07.2012, datum waarop hun aanvraag 9ter ongegrond werd afgesloten.

De duur van de procedure- namelijk 1 jaar en bijna 7 maanden-was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De advocaat van betrokkenen benadrukt herhaaldelijk in zijn verzoekschrift dat de asielprocedure van betrokkenen 31 maanden geduurd zou hebben. Deze bewering is foutief, zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier.

Het feit dat er een zekere behandelingstermijn is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Dat de motivering die verwerende partij hanteert, flagrant fout is.

Dat de asielprocedure van verzoekers inderdaad op 27.10.2010 afgesloten werd, doch op dat moment waren verzoekers reeds in het bezit van een AI en dit tot en met 04.07.2012.

Dat verzoekers bijgevolg meer dan drie jaar legaal op het grondgebied verbleven hebben.

Verwerende partij dient hier wel degelijk rekening mee te houden!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het langdurig legaal verblijf van verzoekers.

Dat dit flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoeker, waaronder hun langdurig legaal verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun integratie, hun werkbereidheid en het feit dat zij in het verleden gewerkt hebben en het risico om in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te komen

...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. 13

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig legaal verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoekers niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoeker voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

In tegenstelling tot wat verwerende partij insinueert, levert DVZ beslissingen af die direct verwijzen naar de instructies.

Dat de aanvraag van verzoekers dan ook getoetst dient te worden aan deze instructie!

Zo wordt er tot op heden verblijfsrecht toegekend aan cliënten die een arbeidscontract kunnen voorleggen.

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel dient te respecteren aangezien het voor verzoekers niet duidelijk is waarom zij geen verblijf krijgen en anderen, in dezelfde situatie wel verblijf kregen.

Het is niet omdat de latere instructies, in casu deze van dd. 19.07.2009, vernietigd zijn, dat de eerdere instructies niet meer zouden gelden!

De instructies dd. 26.03.2009 zijn immers nooit vernietigd geweest, noch is er enig bericht geweest dat deze niet meer zouden toegepast worden.

Bijgevolg mogen verzoekers er redelijkerwijze van uitgaan dat deze instructies tot op heden nog steeds van toepassing zijn en dient verwerende partij hier rekening mee te houden in de beoordeling van de aanvraag!

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Uit deze instructie blijkt dat betrokkene in aanmerking komt voor regularisatie van zijn verblijf indien hij:

- een erkenning als vluchteling heeft gevraagd en
 - de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend.
- Deze periode wordt verkort voor 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen. (Hier is het belangrijk om op te merken dat zowel de lopende als de afgewezen asielprocedures in aanmerking komen)

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen, bijgevolg dienen zij geregulariseerd te worden!

Verzoekers dienden immers een regularisatieaanvraag in gedurende hun asielprocedure, bijgevolg dienen hun procedures samen gerekend te worden.

De procedures van verzoekers duurden bijgevolg meer dan vier jaar.

Verzoeker dient dan ook geregulariseerd te worden op basis van bovenstaand criteria.

Dit wordt eveneens bevestigd door Kruispunt-Migratie die het volgende stelt:

“Vanaf 19/7/2009 wordt het bestaande criterium van regularisatie wegens langdurige asielprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procedures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen):

- Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State
- Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State én door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)
- Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)

Deze maatregel was al afgesproken in het regeerakkoord van 18/3/2008. Sinds dan waren in principe geen negatieve beslissingen over de regularisatieaanvraag meer mogelijk voor deze categorie vreemdelingen. Vanaf 19/7/2009 kan DVZ deze situaties ook effectief beginnen te regulariseren.”

Op basis van het voorgaande, diende verzoeker dan ook geregulariseerd te worden.

Bovendien blijkt uit alle officiële berichtgeving dat een langdurige asielprocedure een reden is tot regularisatie. Dat het gelijkheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

De discretionaire bevoegdheid werd tot op heden niet toegepast in het dossier van verzoekers. Zelfs indien men dit niet zou aangehaald hebben, dienen verzoekers op basis van hun langdurige asielprocedure geregulariseerd te worden.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Verwerende partij tracht zich er gemakkelijk van af te maken en haalt elke drogreden aan om een negatieve beslissing te kunnen nemen, maar gaat volledig voorbij aan de feiten en wetgeving die toepasbaar zijn op de aanvraag van verzoekers!

De eerdere instructies, ondermeer dd. 26.03.2009 werden niet vernietigd! Bijgevolg zijn ze nog steeds in werking!

Verzoekers voldoen aan een instructie die tot op heden in werking is en dienen bijgevolg geregulariseerd te worden!”

Wordt er opgemerkt dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening houdt met een legaal verblijf tot 4 juli 2012 omdat de eerste bestreden beslissing stelt dat verzoekers illegaal in België verblijven sedert 4 juli 2012. Verzoekers lezen de eerste bestreden beslissing slechts gedeeltelijk. Deze beslissing heeft aldus wel degelijk rekening gehouden met wat verzoekers hun “langdurig” legaal verblijf nemen. Zoals eerder gesteld brengt dergelijk verblijf geen verblijfsrecht met zich mee en maken verzoekers evenmin aannemelijk waarom dit zou verhinderen hun aanvraag elders in te dienen. De bestreden beslissing merkt ook op dat het niet aannemelijk is dat verzoekers geen banden in het herkomstland hebben gezien zij respectievelijk 32 en 29 jaren in Nepal verbleven, wat kennelijk redelijk is. Voorts weze herhaald dat de integratie-elementen, waaronder, “waaronder hun langdurig legaal verblijf, het feit dat

verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun integratie, hun werkbereidheid en het feit dat zij in het verleden gewerkt hebben” dienen beoordeeld te worden in de gegrondheidsfase.

Voorts tonen verzoekers, ook niet in hun middel aan met enig begin van bewijs dat zij terecht gaan komen in een mensonterende en levensbedreigende situatie. Verzoekers herhalen slechts wat tijdens de behandeling van de asielaanvraag aan bod is gekomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

In de mate dat verzoekers opnieuw herhalen dat een toepassing van de instructie van 19 juli 2009 zich opdringt volstaat het te verwijzen naar punt 2.2.

Waar verzoekers in dit onderdeel de toepassing vragen van een oudere niet vernietigde instructie van 26 maart 2009 vermag een instructie niet op dwingende wijze criteria toevoegen aan de wettelijke bepalingen die primeren en voorzien dat moet aangetoond worden om ontvankelijk te zijn dat er buitengewone omstandigheden zijn die het verantwoorden dat de aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België wordt ingediend, wat in casu niet het geval is. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet geen dwingende voorwaarde in de zin dat een bepaalde duur van de gevoerde procedures moet leiden tot de machtiging tot verblijf. Het betoog aangaande de toepassing van de instructie van 26 maart 2009 is evenmin dienstig.

Bijgevolg wordt geen schending van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht vastgesteld.

2.7. Het volgende onderdeel stelt:

“4. Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich sinds 04.07.2012 bewust genesteld hebben in illegaal verblijf. Bovendien werd hen op 24.12.2010 en 22.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Voorts beweert de advocaat dat van zijn cliënten niet verwacht kan worden om zich elders opnieuw te vestigen omdat zij hetzij op een officiële manier hetzij op een onofficiële maar gedoogde manier in België hebben verbleven. Betrokkenen hebben echter op 21.12.2010 en 22.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend waarin hen geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevonden. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie zelf de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven.

Verwerende partij faalt erin afdoende te motiveren waarom het feit dat verzoekers al meer dan zes jaar in België verblijven, geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

DVZ heeft gemakkelijkshalve de aanvraag onontvankelijk verklaard om deze elementen in de gegrondheid niet te behandelen.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier!

Het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar hij of zij veilig is en meer mogelijkheden heeft dan in zijn eigen land is op geen enkele wijze zich bewust nestelen in illegaal verblijf!

Verzoekers hebben er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen. Bovendien zijn zij gedurende lange tijd in het bezit geweest van legaal verblijf.

Zij hebben een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en hebben in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar hun veiligheid gegarandeerd kan worden en waar zij ondertussen perfect geïntegreerd zijn. Mochten zij België verlaten hebben, zouden zij zelf hun rechten geschonden hebben en zou hun aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn.

DVZ stelt dat het langdurig verblijf van verzoekers geen buitengewone omstandigheid kan vormen omdat verzoekers hier zelf verantwoordelijk voor zijn... Deze stelling is totaal absurd!

Dat verzoekers ervoor gekozen hebben hun leven in veiligheid te brengen, hetgeen een menselijke reactie is! Dat zij echter niet verantwoordelijk zijn voor het feit dat de procedure van verzoekers zo lang geduurd heeft, dat dit hen bijgevolg ook niet verweten kan/mag worden!

Bovendien is het onredelijk van verwerende partij om te stellen dat verzoekers 'maar' gevolg dienden te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24.12.2010.

Zoals verwerende partij erkent, was men tot 2012 in het bezit van legaal verblijf. Dat zij dan ook geen gevolg konden geven aan dit bevel!

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en het geheel van elementen !

Bovendien, kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekers."

Vastgesteld wordt dat in deze grief in weze verzoekers hun eerdere grieven herhalen. De verwerende partij heeft wel degelijk gemotiveerd waarom verzoekers' zesjarig verblijf in België geen buitengewone omstandigheid is, nu zij sedert 2012 bevelen hebben genegeerd, wat een bewust nestelen in illegaal verblijf is temeer al hun gedane aanvragen negatief zijn afgewezen en evenmin is gebleken dat een terugkeer naar het land van herkomst onveilig is of een risico met zich meebrengt op mensonterende en/of vernederende omstandigheden. Dit is afdoend. Voorts blijkt duidelijk uit de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de duur van hun legaal verblijf;

Verder kan niet ingezien worden waarom geen gevolg kon gegeven worden aan het eerste aan verzoekers gegeven bevel eens zij wisten dat hun legaal verblijf verstreken is en is deze grief evenmin dienstig nu verzoekers geen gevolg gaven aan een later bevel gegeven toen verzoekers legaal verblijf al jaren was verstreken.

Verzoekers vergeten dat zij dienen aan te tonen waarom de door hen ingeroepen omstandigheden buitengewone omstandigheden zijn, wat zij nalaten te doen.

Het volstaat te verwijzen naar het voorgaande ter afwijzing van dit onderdeel.

2.8. In de twee volgende onderdelen die nauw samenhangen en daardoor samen worden behandeld, stellen verzoekers:

"5. Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verzoekers zijn al 6 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Nepal ontvlucht uit schrik voor hun leven!

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat de situatie in Nepal bovendien verslechterd is omwille van de aardbevingen en het land in puin ligt.

Dat de situatie schrijnend is en verwerende partij weet heeft van deze informatie en hier rekening mee dient te houden in het nemen van de beslissing!

Verwerende partij betekend nu een bevel, maar gaat flagrant voorbij aan het feit dat het laatste recente onderzoek reeds dateert van 2009.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat de nodige informatie wel degelijk beschikbaar was in het dossier van verzoekers, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. 18

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

6. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Nepal werd op 25 april II. en 12 mei 2015 getroffen door aardbevingen die het land in puin achterliet. 19

Dat verschillende mensenrechten zich reeds uitspraken over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties gesteld hebben geen repatriëringen naar Nepal uit te voeren.

Dat dit uiteraard nieuwe, uitzonderlijke omstandigheden zijn.

Desondanks werd de bestreden beslissing slechts op 07.07.2015 genomen. Bijgevolg mag men er redelijkerwijze van uitgaan dat verwerende partij rekening dient te houden met deze nieuwe, uitzonderlijke situatie en zorgvuldig dient te onderzoeken of verzoekers kunnen terugkeren, zeker gezien het feit dat verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten mochten ontvangen.

Het feit dat verwerende partij dit niet gedaan heeft, vormt dan ook een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Verzoekers zijn uit hun land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeren naar hun land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënten die de Nepalese nationaliteit hebben is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al meer dan 6 jaar niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren want zij kunnen nergens terecht en hebben er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Nepal, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn, het land in puin is en zij vrezen voor hun leven??

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren. Dat zij hun land van herkomst reeds dienden te ontvluchten om hun leven in veiligheid te kunnen brengen.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.“

Zoals de bestreden beslissing stelt maken verzoekers met een loutere bewering hun vrees niet aannemelijk. In de mate dat zij stellen dat hun vrees voortvloeit als gevolg van willekeurig geweld of uit een binnenlands gewapend conflict dient verwezen te worden naar de afwijzing van hun asielaanvraag enerzijds en anderzijds, zo verzoekers nieuwe elementen hebben sedert deze afwijzing, wat niet aangetoond wordt, zij steeds de mogelijkheid hebben een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Waar zij voorhouden dat de situatie verslechterd is omwille van natuurrampen hebben zij dit niet meegedeeld aan de verwerende partij en tonen zij niet aan dat de terugkeer naar het herkomstland dient te geschieden in deze gebieden.

Overigens verwijten verzoekers de verwerende partij tevergeefs dat de eerste bestreden beslissing geen onderzoek zou hebben verricht naar het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. De eerste bestreden beslissing stelt immers: *“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoekers halen aan dat zij hun land ontvluchtten omdat zij bedreigd werden door maoïstische rebellen, en dat verzoekers een guesthouse hadden naast een bedrijf dat vrachtwagens verhuurde, waardoor zij onder druk werden gezet om te betalen omdat ze geld hadden. Zij voegen een aantal krantenartikels toe waaruit zou moeten blijken dat zij hebben moeten vluchten omwille van de druk van de rebellen. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van hun asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2,1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). In casu beperkte de verzoekers zich tot het herhalen van de niet geloofwaardig bevonden asielmotieven en brachten zij geen rapporten bij.

Zij spraken evenmin over de natuurrampen voor het nemen van de bestreden beslissing en tonen ook nu niet aan dat zij dienen terug te keren naar deze gebieden. Evenmin bespreken zij het door hen toegevoegde rapport aan het verzoekschrift, dat niet werd overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze hiermee geen rekening kon houden.

Verzoekers tonen niet aan dat artikel 3 EVRM of de overige door hen aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn.

2.9. Het volgende onderdeel stelt:

“7. Betrokkenen halen verder aan dat ze geen enkele binding of relatie meer onderhouden met hun land van herkomst en dat het hen onmogelijk is zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden gelet op hun afwezigheid. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in

afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 jaar (voor mevrouw) en 32 jaar (voor mijnheer) jaar in Nepal en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze is geweest van betrokkenen om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit de verklaringen afgelegd door beide betrokkenen in het kader van hun asielaanvraag, dat hun beide minderjarige kinderen zich nog steeds in Nepal bevinden en onder de hoede werden geplaatst van de broer van mevrouw Sapkota. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. M.b.t. de aangehaalde administratieve moeilijkheden, betrokkenen verduidelijken deze bewering niet verder waardoor deze niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers wensen op te merken dat zijzelf inderdaad een meerderheid van hun leven in Nepal hebben doorgebracht. Doch, sinds 2009 verblijven zij op Belgisch grondgebied en zij hebben hun leven hier opgebouwd!

Verzoekers kunnen niet meer bij eventuele familie, vrienden of kennissen terecht. Dat hun familie, vrienden en kennissen zelf geen veilig onderkomen meer hebben na de aardbeving.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten dat iets niet bestaat of iets er niet is.

Dat er van verzoekers geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoekers zijn al geruime tijd niet meer in Nepal geweest. Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na dergelijke langdurige afwezigheid zich tot andere personen richten voor financiële steun en opvang.

Dat alhoewel verzoekers een meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in Nepal, men een afwezigheid van meer dan zes jaar niet mag negeren. Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Zelfs indien verzoekers nog familie zouden hebben, dan kunnen zij niet bij hen terecht voor een veilig onderkomen! Het is onredelijk van verwerende partij om dit te insinueren, zonder een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek.

Zij hebben alles en iedereen destijds achtergelaten en voor hun eigen veiligheid gekozen."

Het is juist dat van de verzoekers geen negatief bewijs kan verwacht worden. In casu evenwel gaan verzoekers voorbij aan het motief dat stelt dat hun minderjarige kinderen in Nepal verblijven bij familie zodat het onjuist is voor te houden dat er geen familie meer is in Nepal. Van personen die derwijze lang in het herkomstland hebben verbleven mag de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk redelijke wijze verwachten dat zij nog banden hebben met het herkomstland. Bovendien lijken verzoekers zelfstandig genoeg om voor hun eigen opvang te zorgen temeer zij financieel niet onbemiddeld zijn nu zij over onroerend goed beschikken waar, zoals de bestreden beslissing meldt zij zelf niet wonen. Verzoekers maken met dit betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, onjuist is of geen steun vindt in het administratief dossier. De grief is ongegrond.

2.10. Het volgend onderdeel stelt:

"8. De elementen van integratie (met name het feit dat verzoekers hier steeds gewerkt zouden hebben, dat zij zeer geliefd zouden zijn door hun omgeving, dat ze hier veel familie en kennissen zouden hebben, dat ze de Nederlandse taal voldoende zouden beheersen, dat ze een goede verstandhouding zouden hebben met hun burens en dat ze hun attesten maatschappelijke oriëntatie voorleggen, verschillende arbeidscontracten, verschillende loonfiches, verschillende individuele fiches en individuele rekeningen en een aankoopakte van een appartement) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig (waaronder lange tijd legaal) verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekers voldoen dan ook aan de voorwaarden.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Dat zij dan ook onmogelijk kunnen terugkeren!

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden en gegrond is.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoekers te regulariseren!

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers en het geheel van elementen.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen!

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig (en legaal) verblijf, het feit dat verzoekers een blanco strafblad hebben, hun blijf van integratie, hun werkbereidheid, ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissingen te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

In weze herhalen de verzoekers hun eerdere grieven. Het volstaat dan ook te verwijzen naar het voorgaande en nog meer in het bijzonder naar punten 2.5., 2.6. en 2.7. Het motief betwist in dit onderdeel is correct nu al deze elementen pas dienen onderzocht te worden eens is aangetoond dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, wat in casu niet het geval is. Verzoekers tonen niet aan waarom zij na zes jaren, met opgebouwde integratie niet tijdelijk kunnen terugkeren naar hun herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. De bestreden beslissing heeft dit op uitvoerige en correcte wijze gemotiveerd. Verzoekers hebben niet aangetoond met welke aangehaalde elementen in de aanvraag, voor het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden. Ook is er in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat zij niet met de politie in aanraking zijn gekomen en met de elementen die de integratie betreffen zoals blijkt uit haar motieven. Zij tonen evenmin aan dat hun situatie vergelijkbaar is met de gevallen in de rechtspraak waarnaar zij verwijzen. Noch de formele noch de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

2.11. Het eerste middel dat enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

2.12. Het tweede middel richt zich enkel tegen de tweede en derde bestreden beslissing en luidt:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd."

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: "Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede

bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten mochten ontvangen, zonder dat verwerende partij enig onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst. Dat dit flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden!

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat het bevel om deze redenen dan ook vernietigd en geschorst dient te worden.

De Raad herhaalt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, tot doel hebben de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De tweede bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat de verzoekers niet aantonen over een internationaal paspoort te beschikken voorzien van een geldig visum, hetgeen de verzoekers ontkennen noch weerleggen.

De verzoekende partijen tonen niet aan waaruit zij afleiden dat in de motieven van de tweede bestreden beslissing dient te worden verwezen naar de geweigerde regularisatieaanvraag, die de eerste bestreden beslissing betreft en hen werd ter kennisgegeven. De Raad merkt op dat het twee onderscheiden beslissingen betreft met een eigen rechtsgrond en eigen rechtsgevolgen. De eerste bestreden beslissing werd afgegeven omdat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd bevonden, meer bepaald omdat de verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd in de zin van genoemde bepaling, terwijl weliswaar op dezelfde dag een bevel om het grondgebied werd uitgereikt omdat zij niet over een geldig visum beschikken.

Waar de verzoekers verwijzen naar en citeren uit arresten nr. 77 128 en 77 130 van de Raad waaruit zou blijken dat “een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is”, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing niet dienstig is. Immers in genoemde arresten bestaat de bestreden beslissing uit een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 21, terwijl er in casu sprake is van enerzijds een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Aldus is er geen sprake van een vergelijkbare situatie. Overigens hebben de arresten in het Belgisch rechtssysteem geen precedentswaarde.

De motivering van de tweede en derde bestreden beslissing zoals hierboven vermeldt, is afdoende. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Voorts werd er een onderzoek verricht naar de elementen die verzoekers aanhaalden betreffende hun herkomstland.

Voor het overige is het gehele betoog erop gericht aan te tonen dat, aangezien er sprake zou zijn van ondeelbare beslissingen, de vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Uit het voorgaande blijkt echter dat geen gegrond middel werd aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing zodat het beroep verworpen wordt in zoverre het is gericht tegen deze beslissing. Bovendien blijkt uit het voorgaande allerminst dat er sprake is van ondeelbare beslissingen.

De verzoekers kunnen niet worden bijgetreden.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN